

A tropical beach scene with a woman's hair blowing in the wind. The background features a clear blue sky, palm trees, and a turquoise ocean. The woman's hair is long, wavy, and blonde, blowing in the wind. She is looking directly at the camera with a neutral expression. The overall mood is serene and tropical.

UNESEÑÁ

Nataly Castle

Nataly Castle

UNESENÁ

Otevíráám nejniternějšjí brány vlastního svědomí... ne proto, abych se obhajovala, proč jsem to či ono v životě udělala tak nebo tak, ale pouze a jen proto, abych vás varovala. Abych varovala všechny, kdo jsou čistí, mladí, osamocení, kteří jsou slabí, ty, kteří jsou možnými oběťmi jich, těch agresivních manipulátorů, a jejich her s životy nás slabších.

Můj otec prý miloval hvězdy a matce po večerech vyprávěl pověsti a pohádky. Právě to bylo tím důvodem, proč jsem zrovna já dostala poetické jméno Galatea. Jejich výběr prý podpořil i rok objevení stejnojmenného měsíce, protože jak jsem v dětství ráda slýchala, můj otec právě roku 1989 při nočním pozorování hvězd na pláži zachránil z moře moji matku, topící se ve vlnách. Následovaly dlouhé romantické měsíce plné lásky a poznávání se. Moje matka byla krásná s jemnou tváří s holčičími rysy, měla dlouhé plavé vlasy a štíhlou postavu. Oba dva beznadějní volnomyšlenkáři se usadili na pobřeží v malém dřevěném přívěsu jen o dvou pokojích, kde si ve vši skromnosti spokojeně a klidně žili. Prý to byla láska jako z pohádky,

možná ale bohužel právě ta jako z té pověsti o nymfě Galettee a jejím milenci Akidovi.

Jednou z večera, když se moje těhotná matka s otcem procházela městem, zastavila je partička opilých mladíků. Její postava ještě neprozrazovala čerstvé těhotenství. Opilé muže nenapadlo nic lepšího než se do nich pustit svými oplzlostmi. Oba zatáhli pod pohružkou nože do tmavé uličky vybíhající z hlavní ulice, kam jen lehce dopadalo světlo pouličních lamp. Mladíci matku tvrdě přirazili ke zdi a chystali se ji znásilnit. Otec se jim, ač neozbrojen, hrdinně postavil na odpor. Zasadili mu několik hlubokých bodnořezných ran, a když se bezvládně skácel k zemi, utekli. Otec zemřel téměř ihned.

Od té doby se matka městu vyhýbala a léta se tam neukázala. Porodila sama doma. Občas lovila ryby, sbírala a navlékala mušle, aby z nich tvořila zvonkohry a náhrdelníky, které si čas od času někdo koupil. Sama mě učila číst, psát, malovat a vůbec všechno, co sama uměla, nebo to, co pochytila od otce, když byli ještě spolu.

Naše skromné podmínky nám oběma vyhovovaly. Zřídka kdy jsem se potkávala s jinými dětmi, a tak po dlouhou dobu nebyval důvod chtít něco víc. Nosila dlouhé květované šaty a s ničím si dlouho nedělala hlavu. Imponovala mi její samostatnost a nespoutanost. Líbila se mi ta její soukromá vzpoura proti všem zásadám a pravidlům. Anarchie vlastního já, bez výčitek. Vždycky byla otevřená všemu a všem a nekompromisně upřímná.

Žila okamžikem, jak sama říkávala, tím, co se právě dělo. Snad proto nikdy neschovávala moje první kresby nebo dupačky. Nezatěžovala náš život zbytečnostmi nebo názory ostatních, ty se jí vůbec netýkaly. Nikdy v životě nechodila do práce. Její život patřil jen jí samotné. A tak jsme žily ve starším přívěsu jen z toho, co jsme si vypěstovaly na malé zahrádce, nebo z věcí, co ostatní vyhodili na nedalekou skládku. Sedávaly jsme spolu na lavičce na verandě zahalené do deky. A v úzkém objetí jsme sledovaly západ slunce. Políbila mě do vlasů a tiše do nich začala zaplétat houpavou melodii. Její něžný hlas se svojí zvonivou krásou rozléval do celé zátoky a nesl se tichou tmou do dálky. Rozvlnila se, a tím mě pobídla, abych se přidala. To byl náš jediný rituál. Rituál souznění.

I náš přívěs vypadal pohádkově, stejně jako poslepovaný dětský domeček ze stavebnice z barevných kostek. Na zdech byly nalepené různobarevné dlaždičky, aby dovnitř neprofukovalo děrami. Na zemi leželo pár koberečků upletených z hadrových proužků nastříhaných z oblečení, ze kterého jsem už vyrostla.

S ničím si moc nelámala hlavu. Dodnes ji vidím, jako by to bylo včera, jak v dlouhých bílých šatech s flirtovně spadlým ramínkem a s něžným úsměvem na své krásné tváři prochází okolo města. Vlasy jí zlehka dopadají na záda a muži se za ní otáčejí, ale ona se dívá jen na mě, jako by je ani nevnímala. V tu chvíli se cítím tolik šťastná, spokojená a hrdá, že ona, ta nejkrásnější žena na světě, je mou matkou,

a patří jenom mně. Že je tou jedinou královnou celého pobřeží. Královnou tužeb všech mužů a důvodem k žárlivosti jejich žen. Tichou výčitkou jejich zoufale stereotypních životů. Přesto nežádoucí jizvou na dokonalém obraze jejich čtvrti.

Každý člověk si v sobě nosí takové to soukromé nejkrásnější místo na světě. Může to být místo nebo vzpomínka na někoho, možná i pocit vyvolaný známou vůní nebo navozený nějakou situací, místem nebo hudbou. Krásné klidné místo ve vlastním nitru, které nám nikdo nedokáže vzít ani pošpinit. Místo, kde se dá ukrýt před zlou nebo jen všední realitou. Tím mým bylo jedno místo u moře. Místo, na kterém jsem vyrůstala. Místo na pobřeží na samém kraji města. Malá veranda našeho přívěsu osvětlená barevnými papírovými lampiony. Tichounce šumící moře a hlasy ze sousedství vesele se bavících lidí u grilování. Vzduch prosycený čerstvě posečenou travou a jemná květinová vůně jejich nádherných dlouhatánských sluníčkových vlasů. Její jemná tvář se láskyplně tiskla k té mé a tichounce zpívala písničku do tmy. Moje krásná milovaná maminka. Nejkrásnější a nejlepší maminka na celém světě. Moje maminka.

Myslela jsem si, že když o tom nikdo neví, tak to nevádí. Že to vlastně není až taková lež, až takové prohřešení proti našemu

životnímu stylu.

Myslela jsem, že nevadí, že se moje názory mění a oddalují těm jejím. Že to nevadí, když je to jen o trošičku, jen o malinko. Že chci víc než jíst z popelnic. Že chci vlastnit věci. Krásné věci, kterými se ostatní obklopovali. Chtěla jsem možná víc než jen malinkatý kousíček ráje, chtěla jsem i kousek jiného ráje, a proto jsem neviděla ten náš jediný čistý. Pomalu jsem se začala toulávat okolo města a později jsem se odvážila do nejbližší čtvrti.

Bylo mi něco okolo deseti let, když mi jeden starý muž z jednoho z těch čistě bílých domů skoro na kraji ulice nabídl peníze za úklid ve svém domě. Vždycky jednou za týden.

A tak jsem si mohla dovolit přinést domů čerstvé jídlo podle vlastní chuti, a přitom ho vydávat za nalezené po popelnicích a kontejnerech.

Nevím, jestli by to dopadlo jinak, kdybych tenkrát řekla „ne“. Ale co na tom, dneska už na tom nezáleží. Začínalo to vždycky téměř stejně. Skoro jako nějaký rituál. Zaklepala jsem na dveře. Otevřel a já vešla. Tiše za mnou zavřel. Peníze, které žmoulal v ruce, položil na ošoupaný stolek se zrcadlem v chodbě. Pohladil mě po vlasech a rozčesanou rukou mi rozčesával vlasy. Nakonec mi je svázal dozadu bílou mašlí. Potom mě vzal za ruku a odváděl mě do pokoje s velkou palmou, starou sedačkou a krabicovou televizí. Na vyválněčkových zdech viselo pár obrazů nějakých lodí. Těžký koberec byl místy ohrnutý, a tak nabádal k opatrnosti. Uprostřed místnosti stál velký

kulatý jídelní stůl jen se dvěma židlemi. Všude bylo cítit nepříjemně zatuchlo. Zatáhl závěsy a potměným pokojem se vrátil zpátky ke mně.

Odsunul židli a pomohl mi po ní vylézt na stůl a posadit se, abych nespadla. Nohy mi visely ze stolu dolů a houpaly se hravě vedle sebe sem a tam a otíraly se kolena o sebe. Snad pokaždé potom vyndal z horní kapsy flanelové košile kapesník a otřel si koutky úst. Vždycky mi to přišlo tak nechutné, že jsem před tím zavírala oči. Přesto jsem zůstala, jakoby z nějaké povinnosti. Díval se na mě jako dítě na vánoční stromeček. V těch okamžicích jsem se cítila takovým zvláštním způsobem výjimečně.

Odložil kapesník znovu do té samé kapsy. „Ty jsi taková pěknoučká,“ řekl, položil svoje velké vrásčité dlaně na můj zadeček a přitáhl si mě blíž, skoro až na okraj stolu. Jeho svráštělé prsty přejely po mých stehnech a po vnitřní straně stoupaly výš a výš až pod sukni, a doširoka tlačily moje nohy od sebe. Až doputoval tam, kam chtěl. Rytmicky do mě šťouchal prstem a druhou rukou mi brnkal o droboučkový hrbolek. Neustále drmolil, jak moc jsem krásná, malá a uzoučká, a to všechno dohromady ho přivádělo k uspokojení. Pro mě to bylo jen pár nepříjemných chvil. Od doby, kdy mi protrhl panenskou blánu, to příliš nebolelo. Bylo to jen nepříjemné.

Třásl se a vydával chroptivé zvuky, které chvílemi připomínaly prasečí zachrochtání. Potom se svalil do křesla a hlasitě oddychoval,

jako po vyčerpávajícím běhu. Nakonec si mě zavolal k sobě, vzal si mě na klín a jako hodný dědeček mě hladil po vlasech a vyptával se, jestli se mi to líbilo. Nebylo to pro mě nijak příjemné. Opak býval pravdou. Ale já vždycky jen přikývla, snad proto, že to ode mě očekával, a jeho spokojenost byla podmíněná mým výdělkem.

Naučila jsem se to moc nevnímat. Většinou se snažil mi neubližovat a byl co možná nejopatrnější. Když to bylo moc nepříjemné, začala jsem si sama pro sebe v duchu zpívat jednoduchou písničku, která mi uvázla v paměti. A tak jsem dlouhé měsíce vydržela všechny jeho nápady na průzkum mého obnaženého těla.

Když skončil, galantně mi pomohl dolů. Rozpustil mi vlasy a mašli položil zase na ten stůl se zrcadlem v chodbě. Políbil mě na čelo a připomněl, že mám přijít zase za týden.

Tenkrát mi připadalo, že jsou to celkem snadno vydělané peníze. Sotva hodina, a tolik peněz. Horší bylo, když se rozmluvil. Říkal spousty klišé nebo vzpomínal, co dělal za mlada. To se návštěva mnohdy protáhla. Dodnes nechápu, že nikomu nepřišlo divné, že tam chodím. A co víc, jak to, že to nepřišlo divné nebo špatné mně samotné. Co se to jen se mnou stalo?

Trvalo to možná rok i víc, než se stala ta osudová chyba.